

1 BÖNDAGEN 1859 OTTESÅNG

<sida1>

Ottesångs Text på Första Bördagen 1859 [<1849> [korrigerats på handskriften av LLL?](#)]

Psalm. 43:3. Sänd ditt ljus och din sanning, att de leda mig, och föra mig till Ditt helga berg och till Din boning[.]

Af vår up[[p](#)]lästa heliga Text höra vi att David söker efter ljus och sanning. utan tvifvel hade konung David sina mörka stunder, då han icke såg vägen, som [<sida2>](#) [[<som> upprepning](#)] leder till lifvet. Likasom hvarje sann chris[-]ten måste hafva sina mörka stunder, då han öfverfal[-]les af ovisshet och tvifvel om sin ställ[-]ning till Gud, då kun[-]skapen om hans inre tillstånd fördunklas så att han icke vet rätt, huru det står till med hans själ, om han är i nåda[-]ståndet eller icke. Då han känner sig sakna förmågan, att pröf[<sida3>](#)va sig sjelf och utransaka sitt hjerta: i dessa mörka stunder måste han säga: utransaka mig Gud och pröfva mitt hjerta[.] förnim huru jag det menar, om jag till äfventyrs på en ond väg [<sida4>](#) stadd är. Detta tvifvel om sitt eget själa tillstånd kom stundom på David[.] och Luther klagar öfver det samma. David må[-]ste ibland utropa[:] Min Gud! Min Gud! hvi haf[-]ver du öfvergifvit mig; Och Frälsaren ropade på samma sätt i döds ångesten. Min Gud! Min Gud! hvi hafver Du öfvergifvit mig. En sådan känsla af svaghet, och öfvergif[<sida5>](#)venhet vaknar alldrig hos en sorg[-]lös menniska. Åtminstone har jag alldrig hört, att någon bland den sorglösa hopen har klagat deröfver, att han är öfvergifven af Gud. Nåda[-]tjufven säger: Nådens dörr står öppen för mig lika väl, som den kan vara tillsluten för dem, som anse sig för christna. Ja väl an! Den breda porten står alltid öppen för alla, som komma raglande in i himmel[<sida6>](#)riket, men den trånga porten står alldrig öppen, ja icke ens på glänt[.] [<sida7>](#) Den som vill komma in genom den trånga porten, han måste alltid klappa derpå innan den up[[p](#)]låtes, och ändå heter det. Många äro de, som vilja komma derin, ock kunna det icke[.] Allt sådant fick david erfara under sina mörka stunder; och i sådant sinnes[-]tillstånd var han då han längtade efter ljus i mörkret[.] då bad han, som orden lyda i dagens Text. Sänd mig [<sida8>](#) ditt ljus och Din sanning. Ovi[[ss](#)]heten är en plåga för dem, som sväfva i okunnighet om sin slutliga öde. En döds fånge kan omöjligen vara glad, så länge, som han sväfvat i okun[-]nighet om sitt slutliga öde. Han söker då efter sanningen, nemligen den sanningen, att han vill veta, när Domen har kommit, han vill veta om han är dömd till Döden, eller benådad. Denna sanning sökte också David, när han [<sida9>](#) var i ovisshet om sitt slutliga öde. Derföre beder han i dagens Text: sänd mig ditt ljus och Din sanning, att de föra mig till ditt helga berg och till Din boning.

Men nu göra de sorglösa den anmärkningen, att de, som anse sig för Christna, säga sig vara beredde att träda inför Guds Dom. Och nu drifven I den läran, att de sväfva [<sida10>](#) i ovisshet och tvifla om sin salighet. är icke detta tvärt emot hvart annat? Jo! så synes det för Förnuftet, som icke kan förena det till enhet, som tyckes strida emot hvart annat. Men just sådana motsägelser, får en christen erfara inom sig; Då David

1 BÖNDAGEN 1859 OTTESÅNG

ropade uti sin andeliga nöd: Min Gud[!] Min Gud! hvi hafver Du öfvergifvit mig. Då var han ju i för[-]tviflan. En annan gång var han så säker på sin sak, att han kunde säga, om än kropp och <sida11> själ försmäktade är Du dock min tröst och min del. Christus kunde ropa i döds ångesten[:] Min Gud! Min Gud, hvi hafver Du öfvergifvit Mig. Och kort derefter kunde han säga: Jag befaller Min anda i Dina händer. Paulus kunde säga: Jag arme menniska: ho skall lösa mig ifrån denna Dödsens kropp, och i samma ögonblick kunde han säga: Gudi tackar Jag genom Jesum Christum vår Herre[.] <sida12> Sådana motsägelser får en Christen känna ofta i sitt hjerta och derföre kan han stundom vara glad, och stundom falla i förtviflan[.] sådant var Davids hela lif, <sida13> Men sådant är icke förhållandet Med en nådatjuf, som alldrig har sina mörka stunder, och alldrig faller i tvifvel om sin salighet, men [<är också> **överstrykta ord**] alldrig känner sig vara beredd, att träda inför Guds Domstol. Alldrig har nådatjufven någon andelig sorg, alldrig har han någon andelig glädje. Alldrig är han i Helvetet, alldrig är han i Himmelriket. Om han alldrig kan säga sig <sida14> vara en Christen, vill han dock alldrig tillstå, att han är en okristen. han är såle[-]des hvarken Christen eller okristen.

På samma sätt förhåller det sig med Egenrättfärdig[**hetens**] tjenare. Han kan icke erfara någon märkelig förändring inom sig. Utan som han var i går sådan är han ock i dag, och likadan är han i morgon. Han låter lifvet hafva sin gång och säger det ramlar af. Men hvart ramlar han? <sida15> Mon tro, om han kommer raglande in i himmelriket? Men då vi tala om Davids lefverne och vandel så måste vi först komma ihåg, att David var väckt när han skref om sanningen och ljuset. Ty en sorglös menniska talar alldrig om sanningen och ljuset. Det var just i det väckta till[-]ståndet; som Da<sida16>vid hade sina mörka stunder: Då kunde han icke hafva klart för sig sitt inre tillstånd. Då vis[s]te han icke om han var i nå[-]daståndet eller icke. Och under dessa mörka stund<sida17>er måste han falla till bönen, och söka ljus i mörkret. Herre sänd ditt <sida18> ljus och Din sanning, att de leda mig och föra mig till ditt helga Berg och till Din boning. Alldrig har man ännu hört, att en sorglös menniska söker efter något andeligt ljus. Den sorg[-]lösa människan vistas beständigt i mörkret; utan <sida19> kunskap om Gud, utan kunskap om Djefvulen[,] utan kunskap om sig sjelf, och sin egen ställning till Gud. Derföre säger vår Frälsare, att människorna älskade mera mörkret än ljuset, ty deras gerningar äro onda[.] Och huru kan den sorglösa människan <sida20> längta efter ljuset, då han alldrig har sett ljuset, då han har den tron, att det naturliga mörkret hvaruti han vistas är det rätta ljuset. Då en sådan menniska får se ljuset[,] blir han genast starrblind eller solblind. Det andeliga ljuset ser ut som ett ohyggligt irrsken från afgrunden. Den Eld, som Frälsaren kom <sida21> att up[p]tända på jorden, ser ut som en afgrunds låga i den natur<sida22>liga människans starrblinda Förnuft. han ser ingenting annat än skrymteri, svärmeri och vidskepelse uti hvarje gnista af andelig Eld, som up[p]lågar eller up[p]tändes här och der på jorden. När David hade sina mörka stunder, då längtade han efter ljus i mörkret. Men den naturliga människan<sida23> längtar icke efter något ljus[,] ty han tycker, att han ser rätt bra i mörkret.

1 BÖNDAGEN 1859 OTTESÅNG

Finnes här någon själ, som har lust att bedja med David: sänd ditt ljus och din sanning[,] att de leda mig och föra mig till ditt helga berg, och till din boning. Jag menar, att den som sitter i mörkret, borde <sida24> [längta efter?] ljuset. Men den som är blind, han ser hvarken ljus eller mörker. För honom är det precis det samma, om Elden brinner eller slocknar. Endast den, som har varit seende kan möjligen komma ihåg, hurudant ljuset var. Om han nu kommer ihåg, hurudant <sida25> ljuset var, om han kommer ihåg hurudant mörkret var; om han kommer ihåg, huru[-]dan elden var när den brann, om han kommer ihåg, hurudan värmen var, som kom ifrån Elden[,] om han kommer ihåg, hurudan kölden var, sedan Elden slocknade[,] om han kommer ihåg allt detta, så borde han äfven nu veta <sida26> om [han] är kall eller varm, eller om han är ljum. O! att Du vore kall eller varm. Men efter[som] Du är ljum, så vill jag utspy dig ur min mun. Och o! att Du vore antingen kall eller varm. Jag menar, att här måtte finnas någon, som har varit varm, och [är] nu kall, som en is. Jag före[-]ställer mig, att <sida27> [<att> upprepning] här borde finnas någon, som varit varm, och är nu ljum[.] Här kan ock möjligen finnas någon, som sett ljuset, men sitter nu i mörkret. Äfven[-]]ledes kan här finnas någon, som varit seende, men är nu blind vorden. I alla fall antingen Du är blind eller seende, antingen Du är kall eller varm, antingen du sitter i ljuset eller i mörkret, kom ihåg, att tiden far som en stormil[,] att du är en främling på jorden, att Du här i världen icke har någon varaktig stad, att Du måste med eller <sida28> mot Din vilja krypa ner i den mörka hålen, som kallas graf, [<graf> upprepning] afgrund och helvete, om Du icke är säker på din sak, om du icke vet för[-]visso, att Christus hafver beredt dig en boning i sin Faders huse[.] O! Att Ditt hjerta vore, som en rykande veka, [veke] den Herren icke utsläcker om han sänder sin ande, som blåser opp den; måhända då lampan slocknar att Herrans ande blåser opp den <sida29> Detta kan dock endast sägas om dem, som hafva olja i Lampan[.] Ty icke kan torra vekan [veken] brinna der ingen olja är. Icke hafva de visa Jungfrur mera olja, än de sjelfva behöfva för att lysa, när Brudgummen kommer. De hafva ty[-]värr ingen olja [<att> överstrykt ord] till öfverlopp när brudgummen kommer; emedan de icke vakat utan slumrat <sida30> Derföre [är det?] nu hög tid, att bedja med David. Herre sänd ditt ljus och din sanning, att de leda mig och föra mig till ditt helga berg och till din boning. Herrans Helga berg och Boning är Zions berg den sälla boning dit David och alla christna längtar. men nu för tiden längtar icke mången dit. ty de som bo i mörkret, veta icke hvar Zion är <sida31> och andra, som ser den på långt håll trött[nar på] vägen innan de hinna dit[.] Andra åter äro trångbrösta att de icke [förmår] klifva opp på Zions berg: endast de få utva[lda] som kämpa och sträfva[,] arbeta och vändas[,] kunna komma derin[,] när de slutat vandrings loppet[.] När de utkämpat den heliga kampen[.] När de kommit till målet. Den som <sida32> vinner, han skall få bo evinnerlig[en] på Zions Berg den sälla boning.

—